STARE DE ZBOR

FAUR AGACHI

MENŢIUNE (SCHIŢĂ), LA CONCURSUL ANUAL DE CREAŢIE LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAŢIE, BUCUREŞTI 1983

ZBOR la sală: slalom, treceri prin inel, şurub. Pilonii gălbui seamănă cu nişte plopi descojiţi. Vocea instructorului, dintre roţile scaunului, trezeşte reverberaţii nebănuite: „Nu sta aşa crispat... Mai calm, mai relaxat... Acum bucla dublă. Bine... Bine... Excelent.”

... Parchetul luceşte la un metru sub mine. Mîna stîngă – întinsă lateral: se schimbă centrul de greutate. Stîngăcii de noviciat. După un timp nu mai este necesar: simţi, doreşti şi trupul execută docil. Ating uşor pilonul trei. Glisez pe o parte, îl las să alunece de-a lungul spatelui, într-o arcuire felină – imagine de săritură răsturnată bizar, cu nouăzeci de grade,

... Buclă dublă. Şurub. Sala se roteşte în jurul meu. Parchet, spaliere, neoane, ferestre, banchete de lemn lustruit şi din nou parchetul cu reflexia siluetei mele prelingîndu-se vălurit peste neregularităţile lemnului.

... „Pauză”. Aud cuvîntul, dar nu cobor. Mă răsucesc pe spate. Plutesc

leneş în curbe sinuoase, sub tavan. Pe carcasele corpurilor de iluminat nu e urmă de praf. Cu ce va fi ajungînd aici personalul de serviciu?

*

E răcoare. Soarele abia se vede, ca o geană roşiatică la orizont; culorile încă nu s-au trezit. Zbor la firul ierbii, aşteptînd răsăritul. Ating iarba cu faţa şi pieptul, uşor, ca o părere. Dîre prelungi de rouă îmi rămîn pe obraji şi de-a lungul cămăşii, înfiorîndu-mă. La trecerea mea, macii îşi leapădă provocator petalele, clătinîndu-şi, apoi, în urmă-mi, măciuliile nude.

Mă înalţ puţin. O văpaie albă izbucneşte în faţă. Mă răstorn cu capul în jos şi îmi privesc umbra extinsă pînă la poalele colinelor. În mod normal, nu pot sta aşa mai mult de cîteva minute; zborul, însă, îşi are legile proprii, celelalte învăţate şi demonstrate în şcoală, cu creta pe tablă – se anulează. Hainele sînt întotdeauna lipite de corp, inima pompează fără efort sîngele în vene şi artere şi nu percep „susul sau josul" decît vizual, ca pe nişte convenţii moştenite. Aş putea pluti în orice poziţie; îmi place, însă, să stau culcat cu faţa spre pămînt urmărind lunecarea verde a ierburilor de sub mine.

Un fluture se învîrte nedumerit în jurul meu, nu îndrăzneşte să se aşeze pe ciudata platformă ce cred că îi par a fi şi se îndepărtează în zbor oscilant.

*

Plouă cald, cu picături mari, ce îmi izbesc violent trupul. Vîntul şuieră sălbatic, totul are o nuanţă vineţie, undeva sub mine ghicesc ierburile plecate, ancorate disperat în sol, cu rădăcini adînci. Mă iau la trîntă, o vreme, cu vijelia, căutînd goluri între rafale, apoi abandonez ideea şi plutesc cu ochii închişi, spălat de şuvoaiele neostenite şi răsucit din cînd în cînd de curenţii violenţi de aer.

... Un fulger îşi zigzaghează limbile undeva în dreapta, prefigurînd dezlănţuirea sonoră ce îmi face să vibreze viscerele. Ţîşnesc în sus, răsucindu-mă într-un şurub nesfîrşit. Pete întunecate şi flashuri orbitoare se înşiruie într-o sarabandă delirantă, ritmată de bateria tunetelor.

Ies la lumină printr-o corolă de flăcări. Soarele este undeva în spate. Între doi bulgări alburii de nor, un curcubeu îşi zvîntă pastelul. Trec prin el şi culorile mi se preling pe trup, în irizaţii fantomatice.

*

Alb sidefiu şi albastru cobalt: un nor stingher pe cerul curat, boltit din zare în zare. Linişte deplină. Pînă aici nu mai răzbate nici trilul triumfal al ciocîrliei ce m-a însoţit o vreme. Mă înfăşor pe lîngă turlele inconsistente, pe lîngă prăpăstii de fum: îmi propun să schiez şi caut o pantă. Iat-o: prelungă, cu ondulări vagi, abia schiţate, coborînd mai bine de două treimi din colosul de abur îngheţat.

Mă înalţ pînă în capătul cel mai de sus, ce întruchipează un castel incredibil şi apoi mă las să alunec, respectînd înclinaţia, uşor aplecat pe spate, cufundat pînă la coapse în ceaţă. Viteza creşte vertiginos, simt apăsarea aerului în obraji, în piept şi în pîntec. Despic cu tălpile vălătucii imateriali, ce cîrlionţează zbuciumat în vîrtejurile create de trecerea mea şi se reunesc din nou, undeva, în spate, în bulgări pufoşi asemenea unor stropi de clăbuc.

O cristiană, două, trei... Leneşe valuri ceţoase, ale căror creste se descompun diafan, înaltă, de o parte şi de alta a umerilor, dune alburii. Mă ghemuiesc cuprinzîndu-mi genunchii cu braţele şi plonjez în adîncul umed. Lumina zilei dispare. Mă rostogolesc într-un semiîntuneric difuz, caierele de fum par să se despice brusc, chiar în faţa corneei şi continui să cad, rupt de timp şi de spaţiu.

*

Care este rostul zborului al zborului meu? De ce eu? Sînt oare, cel mai bun? Nu ştiu. Poporul vechi îşi jertfea cel mai bun fiu aruncîndu-l în vîrfurile lăncilor, cu faţa în sus, să moară rîzînd şi privind cerul. Neputinţă? Sfidare? Previziune? Voi cădea şi eu, asemeni lui Icar? Pentru ce jertfă? Doar eu am dorit, am simţit chemarea plutirii libere, restul a urmat de la sine. Atunci, o acceptare? Din partea cui? Doar aici sînt singur, întovărăşit numai de gîndurile ce se zbat învălmăşit căutînd un răspuns. Şi totuşi, un rost, trebuie să am un rost, îmi spun, ridicîndu-mă în spirale largi sus, tot mai sus, cerul este mai albastru, se bănuiesc primele stele, încifrînd în lumină mesajul lor perpetuu.

Am un simţămînt ciudat, seamănă cu un presentiment, cu aşteptarea unei împliniri, iată din nou freamătul interior ce mă îndeamnă spre înalturi. Mă concentrez, încercînd să pun ordine în tumultul din mine. Simţurile s-au pierdut, s-au consumat în beţia începutului, pentru ceea ce ar trebui să

descrie acum erau, oricum, mult prea imperfecte. Aerul ar trebui să fie rece şi rar, dar mă înfăşoară cald şi fluid, parcă pipăindu-mă, trupul meu îşi pierde consistenţa, se extinde, difuzînd în atmosferă, întrepătrunzînd-o şi îmi pare că mă dizolv în mine, unind două părţi ale aceluiaşi eu.

Şi atunci mă zăresc, plutind masiv în spaţiu, acoperit de păduri, de munţi şi oceane, de lacuri şi cîmpii, aureolat de atmosferă, despicînd cîmpurile de radiaţii ale universului. Un univers vibrînd de voci, de lumină, de stele ce cheamă. În jur sînt alte existenţe asemenea mie şi cînd realizez identitatea se naşte, nebănuit, aceeaşi pulsaţie care îmi disipa personalitatea şi iată-mă într-o nouă împlinire, eul „noi”, unic trup de trupuri, unică chemare, unică viaţă, a celor ce se ştiu asemenea, plutind maiestuos în noapte, presimţind nu departe hotarele unei noi deveniri...

